

Publicerad 2010-04-21 10:02 av Jonas S. Lundström

Augusti 2001 06.00: Avgrund - uppståndelse

Jag vaknar upp naken, sönderslagen och blodig i en cell.
Vet inte vad som hänt, vad jag gör här.
I lampan hänger mina kalsonger som en provisorisk snara.
En poliskvinna kommer in med frukost.
Vad gör jag här? - Det får du veta när förhørsledaren kommer.

Huvudet värker, väggarna och ansiktet är täckta med blod.
Troligtvis fungerade inte snaran och i desperation har jag stängt cellväggarna. Efter mycket tjat får jag ta en cigarett i rastgården,
fortfarande naken.
Vad har du gjort den här gången din förlorare tänker jag oavbrutet.

Förhørsledaren kommer tillslut och informerar att jag brutalt misshandlat en man. Mannen hade försökt tränga sig före i en dans och fått en flaska i huvudet. Ångesten är nu så tät och dominerande att jag lämnar min kropp
när jag kommer tillbaka ligger den i en sjukhussäng.
Min mor står intill sängen, hon har den där blicken i ögonen.

Blicken av en gränslös kärlek som blivit misshandlad alldeles för många gånger.

Diagnosen är psykos till följd av missbruk ordinationen slutenvård avdelning 62. Där delar de frikostig med sig av människans framsteg, piller som dödar min ångest och vaggar mig till sömn även fast hela mitt väsen är i upplösning.

Personalen väcker mig vid sju. Obligatoriskt möte med AA.
Allt har gått så snabbt att jag inte riktigt kan förstå verkligheten. Ett rum fyllt med slitna felstavade bänkalkoholister och en tjugoårig ekonom.

En film sätts igång där alkoholens skadeeffekter dramatiseras av en mimare.
I svartvit randig tröja, basker och vitmålat ansikte spelade han Bosse, familjefar snickare och alkoholist.
Efteråt är jag så förvirrad att jag återigen försöker hänga mig i en lampa, denna gången med en nokialaddare.
Lampan rasar ner och där ligger jag.
En skugga med en lampa hängandes runt halsen.

Där och då inträffade något.
Gränsen mellan subjekt och objekt suddades ut.
Allt som gjorts och allt som är upplöses för mig.

Jag stod utanför mig själv och såg allt som det var.

Vad jag såg går inte att säga i ord. men jag upplevde det som att jag såg mig själv mitt i denna komedi och insåg för första gången att den var rolig.

Jag skrattade åt mig själv där på golvet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonas S. Lundström med Poeter.se id #28419 innehar upphovsrätten